

ע"פ 29766/06/16 - סיגלית בנדר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 29766-06-16 בנדר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערערים	סיגלית בנדר
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' רות וקסמן) בתת"ע 1222-03-15 במסגרתה דחה את בקשת המערערת לביטול פסק דין שניתן בהעדרה.
 2. המערערת ביקשה להישפט בגין דו"ח שייחס לה ביצוע עבירה של אי ציות לתמרור 302 - תמרור "עצור" (להלן: "**התמרור**") בניגוד לתקנה 22(א)-ו-64(ד) לתקנות התעבורה.
 3. ביום 4/5/15 התקיים בבית משפט קמא דיון במעמדה של המערערת. כתב האישום הוקרא לה והיא כפרה בעובדותיו בציינה: "**התמרור היה מוסתר על ידי שיח ענק ולא ראיתי אותו. רכב שהיה לפני גם המשיך בנסיעה.**"
- באותו מעמד נקבע מועד לשמיעת הראיות 1/6/15 שעה 11:30.
4. למועד הדיון הנדחה, 1/6/15, התייצבה התובעת וכן התייצב עד תביעה מטעמה ואולם המערערת לא התייצבה. בית משפט קמא מצא להרשיע את המערערת בהעדרה ולגזור עליה קנס בסך של 1,200 ₪ ופסילה על תנאי של 45 ימים, לתקופה של שנתיים (להלן: "**פסק הדין**").
 5. ביום 11/6/15 הגישה המערערת בקשה לביטול פסק הדין. לטענתה לא התייצבה לדיון מאחר והוטענה לחשוב, על ידי קלדנית בית המשפט, כי הדיון נקבע למחרת יום הולדתה, בעוד שבפועל נרשם

עמוד 1

בפרוטוקול הדיון שלא קיבלה לידיה, מועד אחר.

6. ביום 12/8/15 דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת לביטול פסק הדין (להלן: "**ההחלטה**") בבואו לכלל מסקנה כי לא התמלאו התנאים לביטול, הקבועים בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**").

בית משפט קמא קבע כי לא הוכח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המערערת לדיון, שכן נקבע במעמדה. עוד קבע כי ככלל פרוטוקול הדיון מועבר לידי הנוכחים ואולם אף אם לא הועבר למערערת, חלה עליה החובה לוודא את מועד הדיון לאשורו.

בית משפט קמא אף קבע כי לא נגרם למערערת עיוות דין כתוצאה מאי ביטול פסק הדין. שכן במענה לכתב האישום לא הועלתה טענת הגנה שהיא ולא צורפו תמונות מיום האירוע שיעידו על שדה הראיה שנפרש לפניה. כמו כן לא נגרם למערערת עיוות דין בהתחשב בענישה אשר הוטלה עליה.

7. ביום 8/10/15 הגישה המערערת בקשה לעיון מחדש בהחלטה, בצירוף תמונות המתעדות את הצומת בו בוצעה לכאורה העבירה (להלן: "**התמונות**"). לאור תגובת המאשימה כי ככל שבפי המערערת טענות כנגד חוקיות התמרוך, עליה לסמוך ידיה על אסמכתאות בהתאם, צירפה המערערת בהמשך את תשובותיהן של חברת נתיבי ישראל והמועצה המקומית דרום השרון (להלן: "**המסמכים**").

8. ביום 30/4/16 ניתנה החלטת בית משפט קמא לדחיית הבקשה לעיון מחדש בהחלטה. בית משפט קמא הפנה בין היתר לנימוקי ההחלטה וכן לאי צירוף התמונות והמסמכים, אלא לאחר מתן ההחלטה. כמו כן לכך כי אין במסמכים כדי להצביע על אי חוקיות התמרוך ואף אין בהם כל התייחסות לתמרוך או לקטע הכביש הרלוונטי לעבירה.

נימוקי הערעור

9. אי התייצבות המערערת לדיון בבית משפט קמא, נבע מכך שקלדנית בית המשפט הטעתה אותה לחשוב שנקבע למועד אחר ממה שנרשם בפועל. מה גם שפרוטוקול הדיון כלל לא נמסר לידיה.

10. לא ניתן היה להבחין בתמרוך שכן היה מוסתר על ידי שיח ענק שצמח לתוך הכביש.

תשובת המשיבה

11. עניינה של המערערת אינו עומד בתנאים לביטול פסק דין שניתן בהעדרה.

באשר לאי ההתייצבות עלה כי נכחה באולם בית המשפט וקיבלה לידיה את הפרוטוקול.

אף לא נגרם למתלוננת עיוות דין. שכן בגרסתה מיום האירוע המתועדת במזכר (להלן: "**המזכר**") הודתה למעשה בביצוע העבירה ואך העלתה טענות באשר לנסיבות ביצועה. באותה העת לא טענה המערערת שלא הבחינה בתמרור, אלא טענה שהבחינה בו ברגע האחרון נוכח תנאי הדרך.

דין והכרעה

12. אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בבקשה לביטול פסק-דין נקבעו בסעיף 130(ח) לחוק. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק-הדין.

תנאים אלה ייבחנו על ידי בית המשפט לאור תכליתו של סעיף 240 לחוק- ייעול ההליך הפלילי בעבירות קלות ובשים לב לנטל המוטל על כתפיו של נאשם שנשפט בהיעדרו, לשכנע את בית-המשפט כי מתקיימים בעניינו טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש (רע"פ 9142/01 **איטליא נגד מדינת ישראל** (2.10.2003) (להלן: "**עניין איטליא**").

13. באשר לאי ההתייצבות לדיון, מועד הדיון נקבע במעמדה של המערערת. בין אם קיבלה לידיה פרוטוקול ובין אם לאו, ככל שנותר בליבה ספק שהוא באשר למועד שנקבע לאשורו קמה החובה עליה לוודאו.

בכל מקרה גם טענה בדבר אי ההתייצבות לדיון מחמת טעות ולו בתום לב לא הוכרה בפסיקה כטעם המצדיק את אי ההתייצבות (ר' עניין איטליא ורע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל** 28.7.2009).

14. אף לא עלה בידי המערערת להוכיח כי ייגרם לה עיוות דין היה ופסק הדין של בית משפט קמא יוותר על כנו.

15. במענה לכתב האישום טענה המערערת כי לא ראתה את התמרור המוצב בימין נסיעתה, מאחר והיה מוסתר על ידי שיח ענק. זאת בעוד שבגרסתה הראשונית, במזכר, לא נמצאה כל התייחסות לתמרור המוצב מימין לכיוון נסיעתה או להיותו מוסתר על ידי שיח. כל שנטען כי התמרור הממוקם משמאל לנתיב נסיעתה ממוקם בפינה מרוחקת, מיקום שאינו מאפשר להבחין בו מבעוד מועד ולעצור כמתחייב.

במאמר מוסגר ייאמר כי לטענה זו לא נמצא כל תימוכין בתמונות שהציגה המערערת. שכן שדה הראיה נראה פתוח לפנים לכיוון זה.

16. בהקשר לתמונות יש לתהות האם משקפות את מצב הדברים לאשורו בעת ביצוע העבירה. המערערת לא מצאה לנכון לציין את דבר קיומן כבר במענה לכתב האישום, כתימוכין לטענתה כי התמרור שהוצב בצד ימין הוסתר על ידי שיח, כמתועד בהן. זכרן של התמונות לא בא גם בבקשה שהוגשה לביטול פסק הדין, אשר על פי הפסיקה על המבקש לפרט בה את כלל הטענות ולצרף את כלל האסמכתאות התומכות בהן (ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נגד שרון מנחם** 6/1/09). באותה העת המערערת התמקדה אך בנימוקים לאי ההתייבבות והטענה כי התמרור הוסתר על ידי השיח כלל לא הועלתה.

17. גם במסמכים לא היה כדי להצביע על אי חוקיות התמרור באופן שיקים למערערת טענת הגנה.

18. אף לא לא נגרם למערעת עיוות דין בהיבט הענישה. שכן הוטלו עליה קנס ופסילה על תנאי.

לאור סך כל האמור לעיל דין הערעור להידחות.

ניתן היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.